

Cerere de investire cu formula executorie a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o contestație în anulare. Competența de soluționare

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, încheierea nr. 39/DC din 18 aprilie 2008

Prin încheierea civilă nr. 486/CC din 5 martie 2008 a Judecătoriei Cluj-Napoca, s-a admis excepția de necompetență materială a Judecătoriei Cluj-Napoca, declinându-se în favoarea Curții de Apel Cluj competența de soluționare a cererii formulate de creditoarea SC A.P.I. SRL Cluj-Napoca, pentru investirea cu formulă executorie a deciziei civile nr. 437/R/2007 a Curții de Apel Cluj.

Pentru a se hotărî astfel s-a avut în vedere că decizia a cărei investire cu formulă executorie s-a solicitat este irevocabilă și a fost pronunțată de Curtea de Apel Cluj în soluționarea unei contestații în anulare, ceea ce trimite la concluzia că în raport de dispozițiile art. 374 alin. 2 C.pr.civ. competența îi aparține Curții de Apel, aceasta trebuind considerată prima instanță.

Sesizată fiind cu soluționarea cererii de investire cu formulă executorie, Curtea de Apel are în vedere următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 374 alin. 2 C.pr.civ. investirea hotărârilor cu formula executorie se face de prima instanță.

Deși legea nu explică noțiunea de „prima instanță”, este vădit că nu ar putea fi astfel socotită decât acea instanță judecătorească care a soluționat în primă instanță procesul sau cererea, în sensul dispozițiilor cuprinse în Cartea I (numită „Competența instanțelor judecătorești”) a Codului de procedură civilă sau, după caz, al unor dispoziții speciale care să instituie, prin derogare de la normele comune de competență, aptitudinea vreunei alte instanțe de a soluționa pricina în primă instanță.

Rezultă, așadar, că este irelevant dacă hotărârea a cărei investire cu formulă executorie s-a solicitat a fost pronunțată în apel, recurs ori în revizuire sau contestație în anulare, întrucât în aplicarea evocatelor prevederi ale art. 374 alin. 2 C.pr.civ. abilitatea de a investi cu formulă executorie îi aparține, întotdeauna, instanței judecătorești care a pronunțat hotărârea în primă instanță, iar nu în apel sau recurs.

Mutatis mutandis, tot astfel trebuie înțeleasă și situația în care hotărârea supusă investirii a fost pronunțată într-o contestație în anulare sau revizuire, căci numai în măsura în care aceste căi de atac au fost soluționate de chiar prima instanță va exista identitate între instanța competentă a dispune investirea cu formulă executorie și instanța care, în soluționarea menționatei căi extraordinare de atac, a pronunțat hotărârea supusă investirii.

În cauză, decizia civilă nr. 437/R/2007 a fost pronunțată de Curtea de Apel Cluj în soluționarea contestației în anulare îndreptate împotriva deciziei civile nr. 2350 din 19.10.2006 a aceleiași Curți de Apel, fiind de văzut că această din urmă decizie nu fusese dată de Curte în primă instanță, ci în soluționarea recursului reclamantei SC A.P.I. SRL Cluj-Napoca.

Cele ce preced trimit la concluzia că în corecta interpretare și aplicare a prevederilor art. 374 alin. 2 C.pr.civ. îi aparține Judecătoriei Cluj-Napoca prerogativa de a investi cu formulă executorie decizia civilă nr. 437/R/2007 a Curții de Apel Cluj, ea fiind aceea care a judecat în primă instanță procesul în care, ulterior, a fost pronunțată și decizia a cărei investire s-a cerut.

Se va declina, deci, competența în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca, conform art. 158 C.pr.civ., iar față de existența declinării reciproce de competență, se va constata existența unui conflict negativ de competență între prezenta Curte și Judecătoria Cluj-Napoca, ceea ce obligă, în aplicarea prevederilor art. 20 alin. 2 și art. 22 C.pr.civ., la trimiterea dosarului către Înalta Curte de Casație și Justiție pentru soluționarea incidentului ivit potrivit celor arătate.

Acțiune în constatarea nulității adopției. Cadru procesual. Obligativitatea participării procurorului

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1/R/A din 11 aprilie 2008

Prin sentința civilă nr. 1134 din 16.10.2007 a Tribunalului Maramureș a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul B.V. împotriva pârâtei G.M., fostă B., pentru constatarea nulității absolute a adopției.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că prin sentința civilă nr. 191 din 17.11.2000 a Tribunalului Maramureș s-a admis cererea petentei B.P. (născută R.) și s-a încuviințat adopția de către aceasta a intimatei P.M..

Această sentință a rămas definitivă prin nerecurare, astfel în temeiul dispozițiilor procedurale în vigoare la acea dată sentința nu cuprinde motivarea în fapt și în drept.

Prin hotărârea nr. 534 din 14.04.2000 a Consiliului Județean Maramureș - Comisia pentru protecția copilului față de copilul P.M., născută la 11.06.1982 s-a luat măsura încredințării în vederea adopției la B.P. după ce la aceeași dată prin hotărârea nr. 536/2000 aceasta din urmă a fost atestată ca îndeplinind condițiile materiale și garanțiile morale necesare asigurării dezvoltării armonioase a copilului ce urmează a-l adopta.

La data de 11.08.2000 aceeași Comisie județeană pentru protecția copilului a eliberat avizul favorabil pentru adopție pentru B.P., în condițiile OUG nr. 25/1997 înaintând întreg dosarul tribunalului competent, dosar cuprinzând și adeverințe medicale, acte de stare civilă, cazier judiciar și consimțământul autentificat atât al adoptatoarei cât și a părinților copilului, respectiv anchetele sociale și două declarații de martori.

Din declarațiile martorilor B.A. și P.I. a rezultat că pârâta a fost crescută de adoptatoare, actualmente decedată, locuia la aceasta, iar adoptatoarea o iubea mai mult decât pe propria fiică.

Martorii audiați la cererea reclamantului (fiul adoptatoarei) nu au putut furniza informații utile în cauză, nefiind apropiați de familie.

Din relațiile solicitate de la Primăria comunei Bârsana a rezultat că după adopție pârâta a avut același domiciliu cu B.P.. În foaia matricolă solicitată de la Colegiul Economic "N.T." Baia Mare nu apare domiciliul părinților și a elevului.

Din analiza tuturor probelor din dosar, respectiv dosarul de adopție se desprinde concluzia că adopția a fost încuviințată cu respectarea condițiilor de fond și de formă a OUG nr. 25/1997 în vigoare la acea dată.

La data la care pârâta a fost încredințată în vederea adopției la defuncta B.P., era minoră și aceasta a crescută de bunica ei, confirmat și prin declarațiile martorilor, iar faptul că în foaia matricolă de la școala generală (care de altfel a fost urmată până în anul 1997) apare cu domiciliul la părinții ei firești, este absolut normal și nu poate

fi interpretat în sensul că ar fi o dovadă că pârâta nu a locuit și nu a fost crescută de defunctă.

Reclamantul a omis să observe că în dosarul de adopție al Tribunalului Maramureș existau declarațiile autentificate de notar în 5, respectiv 6 aprilie 2000, atât a adoptatoarei, cât și a părinților adoptatei P.A. și P.M., ca de altfel și toate celelalte acte conform cerințelor legii aplicabile la acea vreme și, în consecință, acțiunea în nulitatea adopției formulată de reclamant a fost respinsă ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe formulat recurs în termen legal reclamantul B.V., solicitând instanței în principal admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre o nouă judecată instanței de fond, deoarece instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale, motiv prev.de art.304 pct.1 Cod proc.civ. În subsidiar, s-a solicitat modificarea sentinței atacate și admiterea acțiunii, cu consecința constatării nulității absolute a adopției numitei G.M. născută P., cu cheltuieli de judecată.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, curtea constată că acesta este fondat, urmând a fi admis pentru următoarele considerente:

În ședința publică din 11 aprilie 2008 reprezentantul recurentului a invocat, în temeiul art. 306 al. 2 C.Pr.Civ., ca motiv de recurs de ordine publică, faptul că instanța de fond nu s-a pronunțat prin sentința recurată față de pârâta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, nici pe fondul cauzei și nici ca urmarea admiterii vreunei excepții.

Verificând susținerile reclamantului, curtea constată că în ședința publică din 19.10.2007 nu a participat și procurorul, deși participarea acestuia era obligatorie atât potrivit art.18 din OUG 25/1997, precum și art. 63 al 1 L. 273/2004. Această cerință vizează dispozițiile procedurale prevăzute expres pentru adopții și implicit și pentru cauzele care au ca obiect constatarea nulității adopției.

Deși recurentul a invocat ca motiv de recurs nelegala alcătuire a completului de judecată, potrivit dispozițiilor art. 304 pct.1 C.Pr.Civ., curtea constată că nu este incident acest motiv de nelegalitate deoarece procurorul nu face parte din completul de judecată, însă este incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 5 C.Pr.Civ. Participarea obligatorie a procurorului la cauzele privind adopția sau nulitatea acesteia este o dispoziție procedurală obligatorie iar lipsa acestuia la termenul de judecată la care s-a și soluționat cauza, atrage nulitatea hotărârii potrivit art. 105 al.2 C.Pr.Civ. Curtea constată că este incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.5 C.Pr.Civ.

În ceea ce privește al doilea motiv de recurs invocat, respectiv nepronunțarea față de unul dintre pârâți curtea constată că și acest motiv este fondat, deoarece față de pârâta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș, instanța nu s-a pronunțat. În ședința publică din 27.04.2007, instanța consemnează că din eroare a fost citată și Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și revine asupra dispozițiilor privind citarea acesteia, însă această dispoziție este nelegală, întrucât reclamantul a chemat-o în judecată, în calitate de pârâta și în consecință instanța trebuia să invoce excepția lipsei calității procesuale pasive sau să se pronunțe pe fond față de această pârâta. Eroare ar fi putut fi, dacă reclamantul nu ar fi menționat-o ca pârâta și totuși ar fi fost citată în cauză.

Pentru considerentele mai sus reținute, curtea constată că recursul reclamantului este fondat și în temeiul art. 304. pct.5, cu aplicarea art. 312 al.5 C.Pr.Civ. va admite recursul și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Cu ocazia rejudecării, tribunalul va cita procurorul și se va pronunța față de toate părțile în procesuate.

Litigiu de muncă. Drepturi salariale ale magistraților. Sporul de confidențialitate

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 774/R din 1 aprilie 2008

Prin sentința civilă nr.2478/17 decembrie 2007, Tribunalul Sălaj a admis în parte acțiunea formulată de reclamantii D.P. și C.N.C. împotriva pârâților Tribunalul Sălaj, Curtea de Apel Cluj, Ministerul Justiției, Ministerul Economiei și Finanțelor (prin D.G.F.P. Sălaj), aceștia fiind obligați să plătească drepturile reprezentând spor de confidențialitate de 15% în sumă de 26.578 lei pentru D.P. și de 22.348 lei pentru C.N.C..

Pârâții au fost obligați să efectueze mențiunile corespunzătoare în carnetele de muncă ale reclamantilor.

Pârâțul Ministerul Economiei și Finanțelor a fost obligat să aloce fondurile necesare plății sumelor de mai sus.

S-a respins ca fiind nefondată acțiunea formulată împotriva pârâtului Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

Pentru a pronunța această hotărâre, s-a reținut, în esență, că , potrivit art. unic pct.1 din Legea 444/2006 pentru aprobarea O.G. nr.19/2006 privind drepturi salariale ale personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, în funcție de certificatul sau avizul de securitate deținut, personalul vizat beneficiază de un spor de 15% din solda, respectiv salariul lunar, cu încadrarea în limitele bugetare aprobate.

În acest temei, judecătorii militari beneficiază de un spor de confidențialitate de până la 15% din solda lunară.

Prin art.15 din O.G. nr.6/2007, s-a prevăzut că sporul de confidențialitate, în cuantum de până la 15% se acordă și altor funcționari, din alte instituții ale statului, iar prin art.20 alin.3 din Legea 656/2002 (modificată) s-a acordat sporul de confidențialitate și personalului din cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Aceste acte normative și altele prevăd acordarea sporului de confidențialitate unor categorii de salariați, fiind excluși fără drept magistrații, deși conform reglementărilor în vigoare au obligația de a păstra secretul informațiilor pe care le-au obținut în calitatea pe care o dețin.

S-a apreciat că, între tratamentul juridic al judecătorilor militari și membrii Consiliului Director al Consiliului Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pe de o parte și judecătorii civili există o discriminare în ceea ce privește dreptul la recunoașterea pentru păstrarea confidențialității unor date, acțiunea fiind, în consecință admisă, în sensul celor reținute în dispozitiv.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții Tribunalul Sălaj, Ministerul Justiției și Ministerul Economiei și Finanțelor prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Sălaj, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recursurile vor fi admise, pentru următoarele considerente:

Așa cum s-a expus în prima parte a considerentelor, tribunalul a admis acțiunea reclamantilor – judecători – având în vedere dreptul acestora de a nu fi discriminați și de a solicita acoperirea daunelor suferite prin discriminarea la care au fost supuși, în comparație cu alte categorii de salariați bugetari.

Față de aceste considerente, criticile referitoare la inexistența unor norme legale care să îndreptățească pe reclamânți la sporul de 15% pentru confidențialitate sunt superflue, atâta vreme cât prima instanță nu și-a întemeiat hotărârea pe asemenea argumente.

Criticile referitoare la lipsa competenței Tribunalului Sălaj de a judeca litigiul sunt de asemenea neîntemeiate, acțiunea reclamânților neavând ca obiect „modul de stabilire a drepturilor salariale conform O.U.G. 27/2006” – situație vizată de art.36 din acel act normativ, ci drepturi salariale neacordate ca urmare a discriminării afirmativ existente, corect apreciat ca fiind conflict de muncă, de competența tribunalului de la domiciliul reclamantului, conform art.284 C,muncii și art.2 pct.1 lit.c din Codul de procedură civilă.

Criticile referitoare la inexistența discriminării însă, sunt întemeiate.

Astfel, în acțiunea lor, reclamânții au invocat faptul că, anumite categorii de personal, salarizate conform Legii 444/2006 pentru aprobarea O.G. 19/2006, cât și conform art.15 alin.1 din O.G. 6/2007 și art.20 alin.3 din Legea 656/2002 au drept la un spor de confidențialitate de până la 15%, în timp ce pentru judecători, care au de asemenea, obligația păstrării secretului profesional, un asemenea spor nu este prevăzut.

În conformitate cu art.1 alin.2 lit.i din O.G. 137/2000, principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate și cu privire la dreptul la muncă, la un salariu egal pentru muncă egală (etc.) exercitarea drepturilor enunțate fiind asigurată pentru persoane aflate în situații comparabile.

Așa cum se susține și în acțiune, legislația națională a prevăzut pentru anumite categorii de salariați bugetari dreptul de a primi un spor de 15% pentru confidențialitate, în situația în care, operează cu secrete de o anumită importanță, stabilite ca atare de actele normative respective.

Exemplificativ se poate observa că, în conformitate cu O.G. 19/2006 se stabilește dreptul la sporul de confidențialitate acelor persoane care operează cu informații clasificate, definite ca atare prin Legea 182/2002 și în funcție de certificatul/avizul de securitate deținut. Acest drept se poate acorda pentru 5% din numărul total de posturi prevăzute în statutul M.A.N.

În aceeași măsură, O.G. 6/2007, prin art.15 stabilește doar în principiu un drept la sporul de confidențialitate în cuantum de până la 15%, categoriile de funcționari publici, cuantumul sporului de confidențialitate și condițiile de acordare urmând a fi stabilite prin actul administrativ al ordonatorului principal de credite, în considerarea atribuțiilor personalului cu privire la confidențialitatea secretelor de serviciu de care acesta ia cunoștință.

Așadar, legiuitorul a prevăzut posibilitatea adăugării sporului de confidențialitate la salariul personalului bugetar, în măsura în care angajatul, prin natura activității sale ia cunoștință de secrete de o anumită importanță, a căror protejare specială se impune, sporul de confidențialitate nefiind un drept general prevăzut tuturor persoanelor angajate în sectorul bugetar.

Reclamânții sunt judecători, salarizarea acestora fiind reglementată prin acte normative speciale care stabilesc valoarea de referință, coeficientul de ierarhizare și anumite sporuri, între care nu se regăsește și sporul de confidențialitate.

Faptul că legiuitorul nu a prevăzut acest drept în favoarea persoanelor ce lucrează în organele sistemului judiciar nu reprezintă prin el însuși o discriminare, așa cum a stabilit și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, argumentație reținută în Hotărârea nr.318/8 oct.2007 fiind una de principiu. Prin hotărârea menționată s-a respins cererea formulată de procurori cu motivarea că magistrații nu au dreptul la sporul de confidențialitate, întrucât legislația specifică nu

prevede un asemenea drept, iar pe de altă parte, magistrații au obligația de a respecta secretul profesional. „Salarizarea și celelalte drepturi ale judecătorilor ale procurorilor (etc.) s-a stabilit ținându-se seama de răspunderea, complexitatea și riscurile funcției, de incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de lege ...” S-a apreciat că „situațiile deosebite în care se găsesc diferite categorii de salariați determină soluții diferite ale legiuitorului, în ceea ce privește salarizarea acestora, fără ca prin această soluție să se încalce principiul egalității”.

Hotărârea a conchis în sensul că petenții (procurori) nu au fost discriminați, în sensul O.G. 137/2000.

În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Deciziile nr.168/1998 și 294/2001 și CEDO care a apreciat că nu există diferență de tratament decât în situația în care persoane plasate în situații analoage sau comparabile, beneficiază de un tratament preferențial și că la această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (Hot.Fredin c/a Suediei -1993, Hoffman c/a Austriei -1995 etc).

Or, așa cum s-a reținut mai sus, salarizarea magistraților a fost reglementată prin acte normative speciale, având în vedere tocmai sistemul judiciar în care își desfășoară activitatea, care impune anumite riscuri și interdicții, salarizare ce nu poate fi comparată cu drepturile altor categorii de personal bugetar, a căror salarizare a fost reglementată în raport de condițiile specifice în care aceștia la rândul lor își desfășoară activitatea.

Neexistând discriminare, acțiunea în despăgubiri echivalente cu drepturile de care nu au beneficiat formulată de reclamant, este neîntemeiată.

În consecință, sentința tribunalului, prin care totuși, acțiunea a fost admisă, este netemeinică, privită prin prisma dispozițiilor art.304 pct.9 C.proc.civ., recursurile urmând a fi admise și în temeiul art.312 alin.2 și 3 C.proc.civ., sentința modificată, în sensul respingerii ca nefondate a acțiunii.

Daune morale. Arestare nelegală. Criterii de evaluare a întinderii despăgubirilor

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 182/A din 27 iunie 2008

Prin cererea introductivă înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș, reclamantul P.O.D. contra Statului Român prin Ministerul Finanțelor, reprezentat prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 137.000 lei, reprezentând daune materiale și a sumei de 600.000 lei cu titlul de daune morale, pentru acoperirea prejudiciului cauzat printr-o privare nelegală de libertate în perioada cuprinsă între 16 iunie 2001 și 11 octombrie 2001.

În motivele cererii, reclamantul susține că arestarea preventivă în intervalul de timp mai sus menționat i-a provocat atât un prejudiciu material, reprezentând contravaloarea pachetelor primite, a deplasărilor la termenele de judecată și a onorariilor de avocat, cât și un prejudiciu moral de imagine, unul relativ la viața privată și la afectarea condiției de „om liber”, fiind părăsit de logodnică, evitat de societate și în imposibilitatea de a se angaja în muncă.

În drept au fost invocate prevederile art.504 și urm. C.proc.penală.

Prin sentința civilă nr.414 din 31 martie 2008, Tribunalul Maramureș admite în parte acțiunea reclamantului și obligă Statul Român să plătească 118.000 lei

despăgubiri morale, pentru repararea prejudiciului suferit în perioada arestării preventive, între 16 iunie 2001 și 11 octombrie 2001.

S-a luat act de renunțarea reclamantului la judecarea cererii având ca obiect repararea prejudiciului material suportat.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a apreciat că suma de 1.000 lei pentru fiecare zi de arest preventiv executată de reclamant în cursul procesului penal, finalizat printr-o soluție de achitare, este una rezonabilă și în măsură să asigure repararea prejudiciului moral suportat de reclamant. Totodată, un asemenea quantum al despăgubirilor morale este în concordanță cu jurisprudența instanțelor naționale în materie.

Prima instanță a invocat dispozițiile art.52 alin.3 din Constituția României, art.5 paragraful 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului, ratificată de România prin Legea nr.30/1994 și a făcut aplicarea dispozițiilor art.504 alin.2 și art.505 alin.1 C.proc.penală.

Împotriva sentinței, în termenul legal, pârâțul a declarat apel, solicitând reducerea cuantumului daunelor morale acordate.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj a solicitat respingerea apelului, ca nefondat.

Verificând hotărârea atacată, în limitele devoluțiunii stabilită prin cererea de apel, potrivit art.295 alin.1 C.proc.civ., Curtea apreciază că apelul pârâțului este nefondat.

Astfel, corespunde realității faptul că la data de 16 iunie 2001, a fost emisă ordonanță de reținere, pe timp de 24 ore a învinuitului P.O.D., pentru săvârșirea infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal, incriminată prin art.189 alin.2 C.pen.

Ulterior, Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu-Mare a dispus arestarea preventivă a aceluiași inculpat timp de 5 zile, cu începere de la 17 iunie 2001 și până la 21 iunie 2001.

Prin ordonanța din 21 iunie 2001, Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu Mare a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva lui P.O.D. și arestarea preventivă a inculpatului pe timp de 25 de zile, cu începere de la 21 iunie 2001. În baza acestei ordonanțe, a fost emis mandatul de arestare preventivă nr.183/P/2001.

Prin rechizitoriul dat la 2 iulie 2001, Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu-Mare a dispus trimiterea în judecată a inculpatului P.O.D. pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. în art.189 alin.2 C.pen. cu aplicarea art.37 lit.a și art.83 C.pen.

Prin sentința penală nr.345 din 27 febr.2003, Judecătoria Satu-Mare a pronunțat achitarea inculpatului P.O.D., în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d C.proc.pen., cu motivarea că nu se poate reține intenția inculpatului în legătură cu săvârșirea infracțiunii de lipsire de libertate, nefiind astfel întrunite elementele constitutive ale infracțiunii. Instanța a constatat, totodată, faptul că inculpatul a executat în stare de arest preventiv perioada 16 iunie 2001 – 11 octombrie 2001, când a fost respinsă sesizarea privind prelungirea arestului preventiv prin încheierea din 3 oct.2001, pronunțată în dosar penal nr.8974/2001.

Hotărârea de achitare a rămas definitivă, urmare a respingerii apelului, prin decizia penală nr.324/A/27 dec.2005 a Tribunalului Satu-Mare și a respingerii recursului, prin decizia penală nr.200/R din 23 martie 2006 a Curții de Apel Oradea.

Este cert, așadar, faptul că reclamantul P.O.D. a fost privat de libertate în cursul procesului penal, un timp de 118 zile, caracterul nelegal al acestei măsuri rezultând din hotărârea definitivă de achitare, pronunțată de Judecătoria Satu-Mare.

Potrivit dispozițiilor art.504 alin.2 C.proc.pen., republicat, persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată de libertate ori i s-a restrâns libertatea în mod nelegal are dreptul la repararea pagubei.

Articolul 505 din C.proc.pen. reglementează felul și întinderea reparației, stipulând că ea constă în plata unei sume de bani sau, după caz, în constituirea unei rente viagere, respectiv în încredințarea unui institut de asistență socială și medicală, și este, în toate cazurile suportată de stat, prin Ministerul Finanțelor Publice. La stabilirea întinderii reparației se va ține seama de durata privării sau a restrângerii de libertate suportate, precum și de consecințele produse asupra persoanei ori asupra familiei celui privat de libertate. Mai mult decât atât, persoanelor îndreptățite la repararea pagubei, care înainte de privarea de libertate erau încadrate în muncă, li se calculează, la vechime în muncă stabilită potrivit legii și timpul cât au fost private de libertate.

Din perspectiva textelor de lege evocate mai sus, indiscutabil reclamantul are dreptul la repararea pagubei suferite printr-o privare nelegală de libertate, drept pe care, de altfel, apelantul nu îl contestă, devoluțiunea operând exclusiv cu privire la întinderea reparației.

Cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, quantumul daunelor morale stabilindu-se așadar de către instanța de judecată prin apreciere, în funcție de consecințele negative produse asupra celui în cauză în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, efectul produs asupra situației sociale, familiale și profesionale. Desigur, toate aceste criterii trebuie subordonate unei aprecieri rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs.

În cauză, prima instanță a făcut o judicioasă aplicare a acestor criterii, în raport cu argumentele și indiciile produse de reclamant și din care rezultă că arestarea sa nelegală, la vârsta de 20 de ani, a fost de natură să îi afecteze viața personală, precum și formarea profesională, ulterior finalizării procesului penal întâmpinând reale dificultăți în găsirea unui loc de muncă. Mai mult decât atât, indubitabil cele 118 zile de arestare preventivă l-au afectat pe reclamant în plan psihic, chiar dacă intensitatea cu care a fost percepută la nivel psihic privarea de libertate nu a generat afecțiuni care ar putea fi constatate prin act medical.

Cuquantumul daunelor morale stabilit în primă instanță este de natură să compenseze prejudiciul moral și în acord cu jurisprudența instanței supreme în materie.

Pentru cele ce preced, văzând și dispozițiile art.296 C.proc.civ. instanța va respinge apelul parchetului și va păstra în tot sentința atacată, ca fiind temeinică, corespunzătoare normelor dreptului intern și exigențelor art.5 paragraful 5 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Litigiu de muncă. Plata unor drepturi salariale. Acțiune exercitată de sindicat. Obligativitatea citării membrilor sindicatului

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 777/R din 1 aprilie 2008

Prin sentința civilă nr.49 din 14 ianuarie 2008, pronunțată de Tribunalul Sălaj, s-a admis acțiunea precizată a reclamantului Sindicatul Liber al Bibliotecarilor din județul Sălaj, formulată împotriva pârâtei de rândul I Biblioteca Județeană Ioniță

Scipione Bădescu, și a pârâtului de rândul 2 Consiliul Județean Sălaj, pârâtele fiind obligate să plătească membrilor de sindicat ajutorul de Paște și Crăciun, contravaloarea unei mese calde pe zi, și contravaloarea unei ținute decente, convenite pentru perioada 05.03.2007 și până la încetarea efectelor contractului colectiv de munca nr. 1 din 01.02.2007, sume reactualizate în funcție de rata inflației.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut referitor la excepția tardivității acțiunii invocată de către pârâțul Consiliul Județean Sălaj, că excepția este nefondată, în cauză operând termenul de 3 ani prevăzut de art.283 alin.(1) lit.c din Codul muncii, deoarece reclamantul a solicitat drepturi de natură salarială bazate pe contractul colectiv de muncă și neacordate de către pârâți. La data de 1 februarie 2007 a fost încheiat Contractul Colectiv de Muncă nr.1 între reclamant și pârâta Biblioteca Județeană "Ioniță Scipione Bădescu" Sălaj, contract care cuprinde alături de alte prevederi și drepturile solicitate de către reclamant în reprezentarea membrilor săi de sindicat.

Potrivit art.236 din Codul muncii, contractul colectiv de muncă este convenția între angajator și organizația patronală, de o parte și salariații reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă. Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților. Contractul Colectiv de Muncă încheiat între părți are drept scop îmbunătățirea activității angajaților la locul de muncă, a promovării unor relații de muncă și de serviciu echitabile, de natură să asigure protecția socială a salariaților, în vederea eliminării conflictelor de muncă sau, preîntâmpinării grevelor.

Potrivit art.25 alin.(1) din Legea nr.130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, contractul colectiv de muncă intră în vigoare și se aplică de la data înregistrării la Direcția de Muncă, Solidaritate Socială, Dialog și Familie. Prin adresa nr. 77 din 5 martie 2007, reclamantul a încheiat în vederea înregistrării contractul colectiv de muncă nr. 1 din 1 februarie 2007, iar prin adresa nr.35 din 12 martie 2007 reclamantului i s-a răspuns că respectivul contract colectiv de muncă a fost înregistrat. Instanța a reținut că reclamantul a solicitat conducerii Bibliotecii Județene "Ioniță Scipione Bădescu" Sălaj, prin adresa nr.3 din 25 octombrie 2007, punerea în aplicare a prevederilor contractului colectiv de muncă nr. 1 din 1 februarie 2007, însă, prin adresa nr.280 din 29 noiembrie 2007 pârâta i-a comunicat că nu sunt cuprinse prevederi bugetare pentru anul 2007 referitoare la punerea în aplicare a contractului colectiv de muncă și angajatorul nu are posibilitatea să aplice clauzele prevăzute în contract.

Pârâții sunt obligați de prevederile legale enunțate anterior să respecte clauzele contractului colectiv de muncă nr. 1 din 1 februarie 2007, urmând să plătească angajaților drepturile la care s-au obligat prin contract, reactualizate în funcție de rata inflației.

Față de cele ce preced, instanța a respins ca nefondată excepția tardivității acțiunii și a admis acțiunea precizată a reclamantului Sindicatul Liber al Bibliotecarilor din județul Sălaj.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții Biblioteca Județeană „Ioniță Scipione Bădescu” Zalău și Consiliul Județean Sălaj.

Pârâta Biblioteca Județeană Zalău, prin recurs solicită admiterea acestuia, rejudecând admiterea acțiunii și casarea sentinței tribunalului Sălaj ca netemeinică și nelegală.

Pârâțul Consiliul Județean Sălaj, prin recursul său solicită casarea sentinței recurate și rejudecând cauza pe fond respingerea acțiunii reclamantului ca nefondată.

Reclamantul Sindicatul Liber al Bibliotecarilor din Județul Sălaj, prin întâmpinare, solicită respingerea recursurilor ca neîntemeiate.

La termenul din data de 1 aprilie 2008 instanța de recurs a pus din oficiu în discuția părților obligativitatea citării în cauză a membrilor de sindicat în numele cărora organizația sindicală promovează acțiune, având în vedere că drepturile în discuție din litigiu sunt drepturi personale și nu colective.

Analizând recursul prin prisma aspectului pus în discuție din oficiu de către instanță, Curtea reține următoarele:

În cazul din speță, așa cum rezultă din acțiunea introductivă la tribunal Sindicatul Liber al Bibliotecarilor din Județul Sălaj, în reprezentarea salariaților Bibliotecii Județene „Ioniță Scipione Bădescu” angajați contractuali cu contract individual de muncă, a chemat în judecată pe pârâții Biblioteca Județeană Sălaj și Consiliul Județean Sălaj solicitând obligarea acestora la plata către membrii sindicatului a ajutorului de Paști și Crăciun, contravaloarea unei mese calde pe zi și contravaloarea unei ținute decente, drepturi stipulate în contractul colectiv de muncă nr.1 din 1.02.2007.

Așa cum s-a menționat la începutul considerentelor sentinței, acțiunea a fost admisă așa cum a fost formulată, conform tabelului din dispozitivul sentinței pârâții fiind obligați la plata drepturilor în sume stabilite individual pentru fiecare din cei nominalizați în tabel.

Așadar, fără echivoc trebuie reținut că drepturile revendicate prin acțiune sunt drepturi personale ale fiecărui membru de sindicat și nu drepturi colective, fiind așadar în prezența unui conflict de drepturi.

Este adevărat că potrivit dispozițiilor art.28 alin.1 din Legea 54/2003 cu privire la sindicate, organizațiile sindicale apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă precum și din acordurile privind raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, în fața instanțelor judecătorești, organelor de jurisdicție, a altor instituții sau autorități ale statului, prin apărători proprii sau aleși.

Aliniatul 2 al textului mai sus arătat mai prevede că în exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin.1, organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.

Așadar, din dispozițiile legale arătate rezultă foarte clar că organizațiilor sindicale prin lege, li se conferă un mandat de a apăra drepturile membrilor lor și în fața instanțelor judecătorești, fără a fi necesar un mandat expres.

Ca atare, organizația sindicală are dreptul de a promova orice acțiune prevăzută de lege, însă acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.

Ca atare, din tot ceea ce se poate desprinde din textele analizate rezultă foarte clar că legea mandatează organizația sindicală pentru a putea să apere și mai bine interesele membrilor săi de sindicat ceea ce înseamnă că se impun a fi aplicabile regulile mandatului și nicidecum ale celor referitoare la cesiunea de drepturi litigioase.

În atare situație așa cum prevăd și dispozițiile art.85 C.proc.civ., judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, printre acestea numărându-se și reclamantii care ca orice parte pot fi și reprezentați prin mandatar.

În cazul din speță calitatea de reclamant o au membrii de sindicat, a căror drepturi personale au fost reclamate, astfel că în mod obligatoriu se impunea a fi citați în cauză, numai așa putându-se verifica și dacă aceștia au fost de acord cu acțiunea, se opun sau renunță la aceasta și numai așa putându-se atinge în cele din urmă scopul urmărit prin acțiune, acela ca membrii de sindicat să poată să-și apropie drepturile câștigate prin executare.

De altfel, în cazul din speță este de observat că doar la data soluționării în fond a cauzei, 14 ianuarie 2008, la dosar, a fost depus un tabel al membrilor de sindicat din cadrul instituției pârâte, dar din care nu se poate deduce dacă aceștia au fost sau nu de acord cu acțiunea, până la acea dată neștiindu-se în concret în numele cui a promovat sindicatul acțiunea.

Rezultă așadar că este obligatorie pentru judecarea unei astfel de cauze, citarea tuturor persoanelor, în interesul cărora sindicatul promovează o acțiune în instanță, numai așa putându-se da satisfacție tuturor dispozițiilor legale mai sus citate, respectiv atât cele ale codului de procedură civilă cât și ale legii sindicatelor nr.54/2003.

Cum în cazul din speță nu s-au respectat dispozițiile cu privire la citarea și înfățișarea părților în proces, față și de dispozițiile art.299 și 312 pct.5 C.proc.civ., Curtea va admite recursurile pârâților, va casa sentința și va trimite cauza pentru rejudecare aceluiași tribunal.

Plângere împotriva încheierii de carte funciară. Efectele notării unei acțiuni

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 811/R din 7 aprilie 2008

Prin sentința civilă nr.2009/17.V.2007 a Judecătoriei Turda, s-a admis acțiunea reclamantei B.E. împotriva pârâtelor Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj-Napoca - Biroul de CF Turda, K.P.A., K.I.I., B.E., B.F.P., B.I.C., G.E., L.A. jr, și H.I.E., dispunându-se anularea încheierii de respingere nr.2988/29.VI.2006 a pârâtului O.C.P.I. – Biroul de CF Turda, a fost obligat același pârât să procedeze la intabularea în CF nr.517 Vlaha a sentinței civile nr. 778/27.II.2006 a Judecătoriei Turda.

Prin aceeași sentință s-a dispus radierea dreptului de proprietate al pârâților de sub B 30 din CF 517 Vlaha și sistarea cărților funciare nr.1056 și 1057 Vlaha.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că prin încheierea de CF nr.2988/29.VI.2006 i s-a respins reclamantei cererea de intabulare a dreptului de proprietate, asupra imobilului înscris în CF 517 Vlaha top 35/6, deși a fost notată acțiunea promovată de reclamanta B.E. în data de 12.II.2005, iar dezmembrarea topograficului 35/6 s-a realizat ulterior, în 17.XI.2005.

Redând apoi textual dispozițiile art.3 alin.1 și 2 din Legea nr. 7/1996, instanța a apreciat că Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj are calitate procesuală pasivă, respingând excepția ridicată în această privință, întrucât are personalitate juridică, apoi în prezenta cauză se atacă o încheiere a cărui organ emitent este pârâtul și nu se poate reține că suntem în prezența unei proceduri necontencioase, prevăzute de art.333 Cod procedură civilă, câtă vreme obiectul dedus judecării, vizează anularea unui act emis de către o autoritate.

Pe fondul cauzei, s-a reținut că prin documentația depusă la Biroul de CF de către reclamantă, s-a relevat pârâtului O.C.P.I. Cluj, faptul că urmează să se dispună

intabularea în CF a dreptului de proprietate dobândit în temeiul unei hotărâri judecătorești, iar la data dezmembrării imobilului în litigiu, era cunoscut că reclamanta notase la CF o acțiune vizând intabularea dreptului de proprietate.

Raportat la art.31 alin.1 și 2 din Legea nr. 7/1996, instanța a concluzionat că în mod incorect a procedat Biroul de carte funciară Turda, când a dispus dezmembrarea imobilului în litigiu și că încheierea de respingere nu are suport legal, nefiind incidente prev.art.48 alin.1 lit.c din Legea nr. 7/996.

Apelul pârâtului Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj a fost admis prin Decizia civilă nr. 38/22.I.2008 a Tribunalului Cluj, fiind schimbată sentința instanței de fond, în sensul că admitând excepția lipsei calității procesuale pasive a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj, s-a respins plângerea formulată de reclamantă împotriva încheierii de carte funciară.

În motivare s-a reținut că greșit a apreciat prima instanță că Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj Cluj – Biroul de carte funciară Turda are calitate procesuală pasivă, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat contrariul, prin Decizia nr.LXXII/2007 dată în recurs în interesul legii, astfel de decizii având caracter obligator pentru instanțe, în virtutea dispozițiilor art.329 alin.3 Cod procedură civilă.

Pe fondul cauzei, s-a reținut că reclamanta a dorit prin cererea de înscriere cu nr.2988/29.05.2006, depusă la Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară intabularea sentinței civile nr.778/2006 a Judecătoriei Turda, pronunțată în dosar nr.4111/2005.

Prin această sentință s-a dispus printre altele, intabularea dreptului de proprietate al reclamantei B.E. și asupra imobilului cu nr.top 35/6 din CF 517 Vlahă.

Conform dosarului aferent acestei încheieri rezultă că, cererea de intabulare a acestei sentințe a primit încheiere de respingere, întrucât nr.top 35/6 din CF 517 Vlahă înscris sub A+4 a fost dezmembrat cu încheierea de cartea funciară nr.6588/2005, în baza sentinței civile nr.2562/2004 a Judecătoriei Turda, dosar nr.4922/2003.

Cu nr.top 35/6 a fost radiat, în urma dezmembrării dispuse prin încheierea sus menționată, s-a considerat că nu este îndeplinită condiția prev. la art.48 alin.1 lit.c din Legea nr. 7/1996, respectiv imobilul nu a fost identificat potrivit situației actuale de carte funciară.

În prezent imobilul de sub A+4 din Cf 517 Vlahă, fiind radiat și primind nr.top nou 35/6/1, sub A+6, Tribunalul a apreciat că motivarea dată de instanța de fond, în argumentarea soluției sale este eronată, întrucât notarea în cartea funciară a unei acțiuni nu poate împiedica înscrierea unui drept real la un moment ulterior, știut fiind că notarea are ca obiect, menționarea în cartea funciară a litigiilor referitoare la drepturile tabulare, pentru a le face opozabile terților, sau a le aduce la cunoștința acestora, numai în scop de informare.

Pe de altă parte, prin soluția pronunțată de prima instanță, s-au încălcat grav drepturile pârâților de rândul 2-11, întrucât radierea dreptului lor de proprietate nu se putea realiza decât pe calea rectificării de CF și în cazurile limitative prev.de art.34 din Legea nr. 7/1996, acești pârâți fiind intabulați în baza unei hotărâri judecătorești irevocabile.

Împotriva acestei decizii rezumate mai sus, reclamanta B.E. a declarat recurs în termen legal, solicitând modificarea ei, în sensul respingerii apelului promovat de pârâtul Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj și menținerea sentinței instanței de fond, cu cheltuieli de judecată.

Prin întâmpinare Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj a solicitat respingerea recursului.

Curtea examinând dosarul cauzei prin prisma motivelor invocate, constată că recursul reclamantei este nefondat, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Notarea operată în cartea funciară, asigură opozabilitatea față de terți sau informarea acestora cu privire la drepturile personale, fapte sau alte raporturi juridice înscrise în cartea funciară.

Cu alte cuvinte, prin notare se atrage atenția terțelor persoane despre existența unor lucruri care ar putea influența situația juridică a imobilului înscris în CF, principala menire a notării fiind aceea de informare a terțelor persoane.

Ca atare, notarea sub B 29 în cartea funciară nr. 517 Vlaha a acțiunii reclamantei pentru recunoașterea dreptului de proprietate, nu putea avea efectul indisponibilizării imobilului în litigiu în favoarea reclamantei, doar în considerarea faptului că urma să obțină pe viitor, o hotărâre judecătorească în această privință.

Câtă vreme pârâții persoane fizice, respectiv K.P.A. și L.A. senior, au obținut la rândul lor o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, respectiv sentința civilă nr. 2562/2004 a Judecătoriei Turda, prin care s-a dispus dezmembrarea imobilului în litigiu și intabularea dreptului lor de proprietate asupra parcelelor nou formate, în CF inițială 517 Vlaha rămânând sub A+6 doar parcela cu nr.top 35/6/1 de 921 mp, apare cu evidență faptul că sentința civilă nr. 778/27.II.2006 obținută după 2 ani de reclamantă, nu mai putea fi intabulată, fiind schimbată situația de carte funciară.

În concluzie, chiar dacă reclamanta și-a notat în cartea funciară acțiunea în revendicare, această notare neavând efect de indisponibilizare a imobilului în litigiu, neprezentând un impediment al transferului dreptului de proprietate în favoarea unor terțe persoane, respectiv în favoarea pârâților amintiți, în mod corect și legal s-a respins plângerea reclamantei în temeiul art.48 alin.1 lit.c din Legea nr. 7/1996.

Pe cale de consecință Curtea, față de considerentele expuse mai sus în temeiul art.312 Cod procedură civilă, va respinge ca nefondat recursul reclamantei, menținând în întregime decizia atacată.

Acțiune în constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare. Imobil trecut în proprietatea statului din patrimonial unui cult religios

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 812/R din 7 aprilie 2008

Prin sentința civilă nr.1572 din 24 februarie 2006 a Judecătoriei Cluj-Napoca, s-a respins excepția tardivității acțiunii reclamantei, invocate de pârâta P.M., s-a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâți și în consecință s-a respins acțiunea civilă intentată de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică cu sediul în Alba Iulia, în contradictoriu cu pârâții P.M. și Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca, având ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare nr.32177/1997 încheiat între pârâții P.M. și Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și restabilirea situației anterioare de carte funciară.

Pentru a hotărî astfel, judecătoria a reținut că la data de 18.12.1996, între pârâțul Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și pârâta P.M. s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu privire la apartamentul nr.15 situat în Cluj-Napoca, str.J. nr.7, înscris în CF nr.125491 Cluj-Napoca.

Excepția tardivității acțiunii, invocată de pârâtă, a fost respinsă cu motivarea că acțiunea a fost introdusă de reclamantă în termenul prevăzut de art.II din Legea nr.48/2004.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâți, aceasta a fost admisă cu motivarea că în CF nr.21182 Cluj-Napoca, figurează ca proprietari Episcopia Romano-Catolică de Rit Latin din Alba Iulia și Fondul de Pensii al profesorilor romano-catolici administrat de Ordinariul Catolic de Rit Latin din Alba Iulia, iar reclamanta nu a făcut dovada că este continuatoarea acestora în drepturi și obligații.

Prin decizia civilă nr.737/A din 8 noiembrie 2006 a Tribunalului Cluj, s-a respins apelul declarat de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică de Alba Iulia, împotriva sentinței civile nr.1572/24.02.2006 a Judecătoriei Cluj-Napoca.

Pentru a decide astfel, tribunalul a reținut că în mod corect a apreciat judecătoria că reclamanta nu este succesoarea în drepturi a Episcopiei Romano-Catolice de Rit Latin din Alba Iulia și nici a Fondului de pensii al profesorilor romano-catolici.

Prin decizia civilă nr.330/R din 19 februarie 2007 a Curții de Apel Cluj, s-a admis în parte recursul declarat de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia împotriva deciziei civile nr.737/08.11.2006 a Tribunalului Cluj, pe care a casat-o și rejudecând, a admis apelul reclamantei împotriva sentinței civile nr.1572/24.02.2006 a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a desființat-o și a trimis cauza la aceeași instanță pentru rejudecarea pe fond a acțiunii reclamantei, în calitate de succesoare în drepturi a Episcopiei Romano-Catolice de Rit Latin Alba Iulia, coproprietară tabulară în cotă de 1/2 parte asupra imobilului.

În considerentele deciziei, curtea de apel a reținut că reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia este una și aceeași instituție cu Episcopia Romano-Catolică de Rit Latin din Alba Iulia, dar ridicată la un rang mai înalt în cadrul bisericii.

În același timp, curtea de apel a reținut că reclamanta nu este continuatoarea Fondului de pensii al profesorilor romano-catolici, care a fost desființat ca persoană juridică prin Decretul nr.176/1948.

După casarea cu trimitere, Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința civilă nr.5116 din 11 iunie 2007, a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia.

A admis acțiunea civilă intentată de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia împotriva pârâților Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și P.M. și în consecință, a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare nr.32177 din 7.01.1997 încheiat între pârâtul Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și pârâta P.M..

S-a dispus restabilirea situației anterioare de carte funciară, în sensul radierii dreptului de proprietate al pârâtei P.M. din CF nr.125491 Cluj-Napoca, nr.top 108/2/2/S/XV.

Au fost obligați pârâții în solidar să îi plătească reclamantei cheltuieli de judecată în sumă de 25,12 lei.

S-a respins cererea reclamantei privind obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu avocațial.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că apartamentul în litigiu face parte din imobilul înscris inițial în CF nr.193 Cluj-Napoca, nr.top 108/2, asupra căruia au fost coproprietari tabulari Episcopia Romano-Catolică de Rit Latin Alba Iulia și Fondul de Pensii al Profesorilor Romano-Catolici de Rit Latin din Alba Iulia, administrat și reprezentat de Ordinariul Catolic de Rit Latin Alba Iulia.

Imobilul a trecut în anul 1968 în proprietatea Statului Român, în baza Decretului nr.218/1960 și a Decretului nr.712/1966, după care a fost împărțit în apartamente și închiriat la diferite persoane.

În baza Legii nr.112/1995, pârâtul Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca i-a vândut pârâtei P.M. ap.nr.15 din imobil, locuință pe care o deținea în baza contractului de închiriere nr.302354/1991.

Or, potrivit art.1 din Legea nr.112/1995, puteau fi vândute numai imobilele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice, trecute ca atare în proprietatea statului sau a altor persoane juridice după 6 martie 1945 și aflate în posesia acestora la data de 22 decembrie 1989.

Cum imobilul din care face parte și apartamentul în litigiu a constituit proprietatea unui cult religios și nu a unor persoane fizice, era exceptat de la vânzarea lui către pârâtă, sancțiunea fiind nulitatea absolută, în temeiul art.948 pct.3 și art.962 și urm.C.civ.

Prin decizia civilă nr.587/A din 26 octombrie 2007 a Tribunalului Cluj, s-au admis în parte apelurile declarate de pârâtii P.M. și Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca, împotriva sentinței civile nr.5116/11.06.2007 a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a schimbat-o în parte, în sensul că a constatat nulitatea absolută parțială a contractului de vânzare-cumpărare nr.32177/07.01.1997 încheiat între pârâtii Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și P.M., privind cota de 1/2 parte.

S-a dispus restabilirea situației anterioare de carte funciară, în sensul radierii dreptului de proprietate al pârâtei P.M. asupra cotei de 1/2 parte din imobilul înscris în CF nr.125491 Cluj-Napoca, nr.top 108/2/2/S/XV.

A fost obligată intimata Arhiepiscopia Romano-Catolică, să îi plătească pârâtei P.M. cheltuieli de judecată în apel în sumă de 200 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut în esență că prin decizia de casare cu trimitere, instanța de recurs a stabilit că reclamantei Arhiepiscopia Romano-Catolică Alba Iulia îi lipsește legitimarea procesuală cerută de legea specială, asupra cotei de 1/2 parte care a aparținut Fondului de Pensii al Profesorilor Romano-Catolici, astfel că și constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare trebuia dispusă numai asupra cotei de 1/2 parte și nu în întregime.

Tribunalul a mai reținut că apelanții nu pot invoca buna-credință și principiul „*error communis facit jus*”, întrucât s-ar încălca principiul potrivit căruia nimeni nu poate invoca necunoașterea legii, atât timp cât dintr-o simplă cercetare a cărții funciare, cumpărătorul putea observa că imobilul a fost preluat de stat de la reclamantă și că nu intra sub incidența dispozițiilor Legii nr.112/1995.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs pârâtii P.M. și Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca.

Intimata Arhiepiscopia Romano-Catolică prin reprezentantul ei, a solicitat respingerea ambelor recursuri, ca nefondate.

Examinând recursurile prin prisma motivelor invocate, curtea reține următoarele:

1.) În ceea ce privește recursul pârâtei P.M., este adevărat că potrivit art.25 din Legea nr.112/1995, s-a prevăzut că prin legi speciale se vor reglementa situațiile juridice ale altor imobile decât cele care fac obiectul prezentei legi, trecute în proprietatea statului înainte de 22 decembrie 1989; de asemenea, conform art.8 alin.2 din Legea nr.10/2001, regimul juridic al imobilelor care au aparținut cultelor religioase preluate de stat sau de alte persoane juridice, va fi reglementat prin acte normative speciale, iar până la adoptarea acestor reglementări este interzisă înstrăinarea imobilelor în cauză sau schimbarea destinației acestora. Corespunde

realității că încheierea contractului de vânzare-cumpărare nr.32177 s-a perfectat la data de 7.01.1997, cu privire la apartamentul nr.15 situat în Cluj-Napoca, str.J. nr.7.

În primii cinci ani de după evenimentele din 22 Decembrie 1989, în România au apărut trei acte normative cu putere de lege, referitoare la înstrăinarea unor spații locative, astfel: 1) Decretul-lege nr.61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație; 2) Legea nr.85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat și 3) Legea nr.112/1995 privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.

Contractul nr.32177 din 7.01.1997 s-a încheiat între părți cu privire la apartamentul în litigiu, în baza Legii nr.112/1995, care în art.1 alin.1 stabilește răspicat că obiectul acestui act normativ îl constituie imobilele cu destinația de locuințe ce au aparținut foștilor proprietari persoane fizice și au trecut ca atare în proprietatea statului sau a altor persoane juridice, după 6 martie 1945, cu titlu. Numai aceste locuințe care au aparținut persoanelor fizice, puteau fi cumpărate de chiriași în baza art.9 din Legea nr.112/1995, la care se adăugau interdicțiile prevăzute de art.10 din aceeași lege.

Însă, anterior trecerii imobilului din care face parte și apartamentul în litigiu, în proprietatea Statului Român și în administrarea municipiului Cluj-Napoca, în cartea funciară nr.21182 Cluj-Napoca, nr.top 108/2, figurau în calitate de coproprietari sub B1 Episcopia Romano-Catolică de Rit Latin din Alba Iulia (antecesoarea reclamantei), iar sub B2 Fondul de pensii al profesorilor romano-catolici administrat de Ordinariul Catolic de rit latin din Alba Iulia, care au fost persoane juridice.

Prin urmare, chiar făcându-se abstracție totală de interdicția de înstrăinare prevăzută de art.8 alin.2 din Lege nr.10/2001, care nici nu s-ar putea aplica retroactiv, apartamentul în litigiu nu putea fi vândut în temeiul Legii nr.112/1995, deoarece nu făcea obiectul acestei legi, respectiv nu era o locuință care să fi constituit proprietatea unor persoane fizice, anterior trecerii imobilului în proprietatea statului.

Faptul că pârâta-recurentă este o persoană în vârstă de 78 ani, sau că locuiește în apartamentul în litigiu de 29 ani, nu are nici o importanță în speță, deoarece reclamanta-intimată nu a solicitat evacuarea din spațiu, iar instanțele nu au dispus o asemenea măsură.

În speță nu are relevanță buna-credință a pârâtei-recurente din momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, raportat la dispozițiile OUG nr.94/2000, ale art.6 alin.4 din OUG nr.184/2002 și ale art.46 din Legea nr.10/2001, câtă vreme au fost încălcate dispozițiile imperative ale art.1 din Legea nr.112/1995, în baza cărora apartamentul nu putea fi vândut, fiindcă nu a constituit proprietatea unor persoane fizice anterior trecerii imobilului în proprietatea Statului Român, așa cum prevede ipoteza legală, ci a fost proprietatea unor persoane juridice din cadrul cultului catolic.

Pentru aceste considerente, în temeiul art.304 pct.9 C.pr.civ., se va respinge recursul pârâtei, ca nefondat.

2.) Referitor la recursul pârâtului Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca, nu are nici o relevanță juridică în speță, faptul că imobilul din care face parte apartamentul în litigiu, respectiv cota de 1/2 parte aparținând Fondului de pensii al profesorilor romano-catolici, a fost transcris în favoarea Statului Român în baza decretelor nr.176/1948, nr.266/1948 și nr.45/1949, iar ulterior în temeiul procesului-verbal nr.34/1952 a fost dezmembrat în două numere topografice.

Dar Fondul de pensii al profesorilor romano-catolici de rit latin a fost o persoană juridică, motiv pentru care apartamentul în litigiu nu putea fi vândut de Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca, chiriasei de atunci, P.M., în temeiul Legii nr.112/1995, fiindcă nu făcea obiectul acesteia.

Numai că recurentul este în eroare atunci când insistă în motivarea recursului pe o pretinsă nelegalitate a deciziei atacate, în legătură cu cota de 1/2 parte din imobil aparținând Fondului de pensii al profesorilor romano-catolici, deoarece chiar dacă și acesta era persoană juridică și prin urmare nu-i putea fi vândută pârâtei nici cota de 1/2 parte aparținând acestuia, întrucât reclamanta nu a dovedit că este succesoarea în drepturi și obligații a fondului, contractul de vânzare-cumpărare încheiat între pârâți a rămas valabil cu privire la cota de 1/2 parte ce aparținuse Fondului de pensii al profesorilor romano-catolici anterior trecerii imobilului în proprietatea statului. În urma schimbării în parte a sentinței prin decizia tribunalului, s-a constatat nulitatea absolută parțială a contractului de vânzare-cumpărare încheiat între pârâți și anume doar pentru cota de 1/2 parte ce a aparținut Episcopiei romano - Catolice de Rit Latin din Alba Iulia, antecesoarea reclamantei, care fiind persoană juridică, partea ei din imobil nu putea fi înstrăinată de către pârât în favoarea pârâtei, în baza art.1 din Legea nr.112/1995.

Spre deosebire de Decretul-lege nr.61/1990 și de Legea nr.85/1992, în art.1 alin.1 din Legea nr.112/1995 nu se face vorbire de fondurile din care au fost construite locuințele, ci de condiția ca acestea să fi fost proprietatea unor persoane fizice anterior trecerii lor în proprietatea statului. Dispozițiile art.14 lit.c) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.112/1995, referitoare la locuințele construite din alte fonduri decât cele ale statului și trecute ulterior în proprietatea statului, au fost aprobate prin hotărâre de guvern, astfel că nu au aceeași forță juridică precum legea și prin urmare pot doar interpreta, dar nu modifica legea.

Nu are nici o relevanță în cauză, aspectul că reclamanta nu i-a notificat pe pârâți sau că aceștia, ori cel puțin numai pârâta ar fi fost cumpărătoare de bunăcredință, aceasta fiind doar o prezumție ce poate fi combătută printr-o altă prezumție.

Este adevărat că potrivit art.32 alin.1 din Decretul-lege nr.115/1938, dacă în cartea funciară s-a înscris un drept real în folosul unei persoane, se prezumă că dreptul există în folosul ei.

Dar și această prezumție este înlăturată de caracterul abuziv al trecerii imobilului în proprietatea statului, respectiv a cotei de 1/2 parte din imobil, fără titlu.

Așadar, statul a fost un „*non dominus*” cu privire la cota de 1/2 parte din imobil, situație în care nu-i putea transmite valabil pârâtei un drept de proprietate pe care nu îl avea.

Pentru aceste motive, în baza art.304 pct.8 și 9 și art.312 alin.1 C.pr.civ., se va respinge recursul pârâtului, ca nefondat.

Acțiune în constatarea nulității unui contract de vânzare-cumpărare încheiat între două societăți comerciale, pentru nerespectarea condițiilor legale privind existența hotărârii adunării generale a acționarilor. Natura comercială a pricinii

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 855/R din 14 aprilie 2008

Prin sentința civilă nr. 719/19.II.2007 a Judecătoriei Turda, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea reclamantului P.A.L. împotriva pârâtelor SC T.V. SRL și SC A.C. SA pentru constatare nulitate contract, restabilirea situației anterioare și prestație tabulară.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că în 28.IV.2005 între pârâta SC A.C. SA și reclamant, s-a încheiat o promisiune de vânzare-cumpărare având ca obiect terenuri și construcții, respectiv Corpul I în suprafață de 12.567 mp teren, cu trei construcții și Corpul II de 4298 mp teren cu alte trei construcții, pentru prețul de 40.000 EURO, achitat integral.

Ulterior, în data de 5.VI.2006 între pârâtele SC A.C. SA și SC T.V. SRL s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1218, prin care prima societate a înstrăinat celei de-a doua, patru parcele de teren identificate cu date de carte funciară, în suprafață de 3.592,20 mp, 12.567,19 mp, 2763,24 mp și 1534,92 mp, cu construcțiile descrise în contract, precum și un drum de acces de 959,44 mp, pentru prețul de 70.000 RON achitați integral.

Având în vedere că pentru perfectarea acestui din urmă contract, vânzătoarea a adoptat Hotărârea AGA din 27.IV.2006, depusă în extras la fila 43, instanța a concluzionat că motivul de nulitate invocat de reclamant nu există și că eventuala lipsă a Hotărârii AGA, prejudiciază doar interesele părților contractante și fiind sancționată cu nulitatea relativă, aceasta nu poate fi invocată de reclamant.

Apelul reclamantului a fost respins ca nefondat prin decizia civilă nr. 707/12.XII.2007 a Tribunalului Cluj - Secția civilă, reținându-se că în mod corect a stabilit prima instanță că inexistența hotărârii AGA, este sancționată cu nulitatea relativă și că această nulitate nu a fost invocată de SC A.C.A.

Chiar dacă această pârâtă, a fost de acord cu admiterea acțiunii și chiar dacă a arătat în concluziile scrise depuse la fond, că Hotărârea AGA privea cu totul alte imobile, decât cele înstrăinate pârâtei, aceste împrejurări nu echivalează cu însăși invocarea nulității, câtă vreme nu a formulat în acest sens o cerere reconvențională.

În final s-a apreciat că teza admisibilității acțiunii în anulare, pe calea acțiunii oblice, nu subzistă, raportat la acțiunea formulată în nume propriu, apoi, nulitatea contractului pentru cauză ilicită, nu a fost invocată la prima instanță și nici eroarea asupra identității fizice a obiectului contractului, fiind incidente disp.art.292 alin.1 Cod proc.civ.

Împotriva deciziei rezumate mai sus, reclamantul a declarat apel în termen legal, cu motivarea că la prima zi de înfățișare când a cerut rectificarea căii de atac, a și completat motivele de apel cu unul nou, constând într-o cauză de nulitate absolută și a formulat cereri în probațiune cu interogatorul pârâtelor și expertiză topografică.

Curtea examinând dosarul cauzei reține următoarele:

Reclamantul, prin acțiunea introductivă de instanță, în contradictoriu cu pârâtele SC A.C. SA și SC T.V. SRL, a solicitat în principal constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1218/5.VI.2006, perfectat între pârâte „fiind încheiat fără respectarea condițiilor legale, privind existența

hotărârii Adunării Generale a Acționarilor”, cu consecința restabilirii situației anterioare de CF, prin radierea dreptului de proprietate a societății cumpărătoare și reînscriserea aceluiași drept, în favoarea vânzătoarei.

Prin aceeași acțiune introductivă, reclamantul a formulat și un petit accesoriu vizând prestația tabulară, solicitând obligarea părții SC A.C. SA să încheie cu reclamantul contract autentic de vânzare-cumpărare, privind imobilele ce au făcut obiectul antecontractului încheiat cu aceasta în 28.IV.2005, iar în caz de refuz, hotărârea pronunțată să țină loc de act apt pentru intabulare, identificarea lor cu date de CF și intabularea dreptului de proprietate la CF.

Având în vedere că cererea principală formulată de reclamant, vizează nulitatea unui contract încheiat între două societăți comerciale, cauza de nulitate constând în nerespectarea condițiilor legale privind existența Hotărârii AGA, validitatea contractului urmând a fi cenzurată prin prisma legii comerciale și actelor de constituire a societății vânzătoare și că de modalitatea de soluționare a cererii principale, depinde soarta petitului accesoriu privind prestația tabulară, Curtea a calificat natura juridică a pricinii dedusă judecării, ca fiind una comercială, cu repercusiunile de rigoare, pe planul competenței materiale a primei instanțe.

Raportat la natura comercială a cauzei deduse judecării și la valoarea reală a imobilului în litigiu de 40.000 EURO, sumă ce în mod cert depășește un miliard lei, Curtea constată că acțiunea reclamantului a fost soluționată de o instanță necompetentă material, respectiv de către Judecătoria Turda.

Pe cale de consecință, în speță fiind incidente disp.art.304 pct.3 Cod proc.civ., Curtea în temeiul art.312 alin.3 Cod proc.civ. coroborat cu disp. art.2 punctul 1 lit.a Cod proc.civ., va admite recursul reclamantului, va casa decizia atacată și rejudecând, va admite apelul aceluiași reclamant, va anula sentința Judecătoriei Turda și va trimite cauza spre competență soluționare în primă instanță, Tribunalului Comercial Cluj.

Față de aceste aspecte de ordine publică, ce au fost puse din oficiu de către instanță, în discuția contradictorie a părților, în ședința din 14.IV.2008, apare cu evidență faptul că a devenit de prisos cercetarea celorlalte motive de recurs, invocate de reclamant prin memoriul depus la dosar.

Excepție de neconstituționalitate invocată într-o cale extraordinară de atac. Respingerea cererii de sesizare a Curții Constituționale, ca prematură

Secția civilă și de minori, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1/R/A din 11 aprilie 2008

Prin încheierea din 10 aprilie 2008, pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul având ca obiect contestație în anulare împotriva deciziei civile nr. 1112/R/2007 dată de Tribunalul Cluj, s-a amânat judecarea cauzei la data de 29.05.2008, în vederea citării intimatului Statul Român prin Consiliul local al municipiului Dej.

S-a respins ca prematură cererea formulată de recurentă privind sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.2 din Legea nr. 15/1990.

S-a respins ca prematură cererea de sesizare a Secției mixte de litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ din cadrul Tribunalului Cluj, cu privire la excepția de nelegalitate a dispozițiilor art.2 din HG nr.15/1991.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că solicitarea de sesizare a Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.2 din Legea nr. 15/1990, este prematur formulată, pentru că excepția de neconstituționalitate se referă la un text legal care ar avea legătură cu fondul. Prin urmare, până la judecarea fondului cauzei, este necesară discutarea contestației în anulare, urmând ca numai după soluționarea contestației în anulare, și găsirea acesteia ca întemeiată dacă este cazul, să poată fi pusă problema sesizării Curții Constituționale.

Cu aceeași motivare, tribunalul a respins cererea de sesizare a Secției mixte, de litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ din cadrul Tribunalului Cluj, cu privire la excepția de nelegalitate a dispozițiilor art.2 din HG nr.15/1991. În plus, tribunalul a reținut că atacarea actelor emise de autoritățile centrale, are loc la curțile de apel.

Împotriva acestei încheieri, a declarat recurs contestatoarea, solicitând în principal casarea ei în baza art.304 pct.5, 8 și 9 Cod proc.civ., trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, cu indicații de soluționare a cererii potrivit art.29 alin. 4, 5 sau 6 din Legea nr. 47/1992, republicată, iar în subsidiar încuviințarea cererii contestatoarei, dispunând sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate în temeiul art.29 alin.4 din Legea nr. 47/1992, cu suspendarea judecării cauzei până la soluționarea excepției.

Examinând actele și lucrările dosarului, curtea reține următoarele:

Potrivit art.29 alin.6 teza a II-a din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea poate fi atacată cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, fără să distingă după cum a fost ridicată într-un proces aflat în primă instanță, în apel sau în căile extraordinare de atac.

Este adevărat că în baza dreptului comun, pe care îl reprezintă Codul de procedură civilă, respectiv art.282 alin.2 și art.299 alin.1 Cod proc.civ., încheierile pot fi atacate, cu unele excepții, numai dacă hotărârea finală ce urmează a se pronunța în cauză, este supusă vreunei căi de atac.

Dar în speță sunt aplicabile dispozițiile speciale prevăzute de art.29 alin.6 teza a II-a, din Legea nr.47/1992, republicată, situație în care în baza art.137 alin.1 Cod proc.civ., se va respinge excepția inadmisibilității, ca nefondată.

În ceea ce privește recursul propriu-zis, curtea reține că potrivit art.29 alin.1 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

Prin urmare, dispoziția legală permite invocarea unei excepții de neconstituționalitate în primă instanță, în calea ordinară de atac a apelului și în căile extraordinare de atac, fără să o limiteze numai la calea extraordinară de atac a recursului, iar acolo unde legea nu distinge, nici judecătorul nu trebuie să distingă, conform principiului „*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”.

Dacă legea permite invocarea excepției de neconstituționalitate în orice fază și etapă a litigiului, inclusiv în calea extraordinară de atac a contestației în anulare, rezultă că respingând ca prematură cererea contestatoarei de sesizare a Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.2 din Legea nr. 15/1990, tribunalul a pronunțat o hotărâre nelegală.

Considerentele hotărârii recurate sunt contradictorii, întrucât dacă cererea contestatoarei de sesizare a Curții Constituționale, cu excepția de neconstituționalitate, a fost respinsă ca prematură, adică pe baza unei excepții, nu se

mai putea reține că dispoziția art.20 alin.2 din Legea nr. 15/1990, are sau nu legătură cu fondul. Această condiție a „legăturii cu soluționarea” cauzei, prevăzută de același art.29 alin.1 din Legea nr. 47/1992 republicată, putea fi examinată de tribunal numai în ipoteza în care soluționa pe fond cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În speță însă, cererea contestatoarei a fost respinsă greșit ca prematură în cadrul contestației în anulare, apreciind că nu poate fi formulată în această „fază a procesului”, ci numai în cadrul recursului, în eventualitatea că se va admite contestația în anulare.

Accesul liber la justiție trebuie asigurat oricărei persoane fizice sau juridice, în orice fază a procesului, inclusiv la sesizarea Curții Constituționale, cu excepții de neconstituționalitate a unor dispoziții legale.

Pentru aceste considerente, în temeiul art.304 pct.9 coroborat cu art.312 alin.1,2,3 și 5 Cod proc.civ., se va admite recursul contestatoarei împotriva încheierii atacate, care va fi casată și se va trimite cauza la același tribunal, pentru soluționarea pe fond a cererii contestatoarei de sesizare a Curții Constituționale, cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.2 din Legea nr. 15/1990.